

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ivlii Cæsaris|| Scaligeri|| Epistolæ|| &|| Orationes||

Scaliger, Julius Caesar

Lugduni Batavorum, 1600

Ivliivs Cæsar Scaliger Arnoldo Ferrono Attico S. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

tationes perturbant, ne quem laude atque honoribus amplificandum mihi suscepissem eius iudicio propter eruditionis egestatem, satisfacere nequeam. Emetiar tamen animum tibi meum, & studii officiique diligentia fortasse aliquando consequar, vt beneficium referre videar voluisse. A te vero maiorem in modum peto, atque gratia contendendo, vt tuum Omphalium, qui se totum ad nominis tui amplitudinem conuertit, quibus possis, rebus ornes. Hoc certe a te vix impetrare audeo, vt me in regiam professionem literis tuis iis commendes, quos in illustri apud Regem gratia esse arbitraris. Vale. Cal. Iul.

IULIVS CÆSAR SCALIGER

ARNOLDO FERRONO ATTICO

S. XXI.

NIMIVM mihi tribuis tu, Attice, nimium vero multum, qui & nota ab aula scribas homo occupatissimus, vir patricius, Senator, & priuato, & abhorrenti a tumultibus publicis, fremitu populari, toti suo, immo non suo, sed aliorum: atque iccirco qui non istorum sim, qui nullius sunt, primum hoc: deinde qui non iam hortaris, sed

G

metia

etiam iubes scribam Satyram homini & nunquam nisi a fortunæ insolentia irritato, & ἄλημονες αἴτω. sæpius enim venit in mentem mihi, qua ratione fleam tempora & mores, vti scribis, quam vt, cum alios taxem, meipsum convulnerem. Quid enim de aliis scribam, quod iidem de me nequeant scribere? nam illud tuum proscribere, ludus est. it enim reditque viam vel fati vel fortunæ. at illorum iudicium quis sciam posteritas plusne minusne approbet? sane malim mihi cum illis superficie tenus conuenire, quam dimicare vel cum bonis, vt ipsi rentur, vel cum scelestissimis, vt ipse ais. Quadragesimus nunc prope modum annus agitur, Attice, cum quietem quæsiui, necdum inueni: necdum vt instituenta sit mihi nouæ pugnae alia ratio. Ac mihi quidem summam præceptionis tuæ cum animo intueor, videor sic posse intelligere, redarguenda vitia, idque ab homine puro, sed etiam, addis tu, erudito. Ego vero, Attice, vt purus sim, vt exors huiusce tempestatis, quâ tu diffari velis spiritu probitatis & sapientiæ, malim aut quietem agere nihil profecturus: aut tibi id relinquere, cuius integritas animi cum eruditione coniuncta etiam auctoritatem sibi comitem adiunxit.

adiunxit. Eruditionem vero meam malim probari, ubi non exprobretur. Id enim in animum semper induxi meum, maxime ut prodessem omnibus. at isti Satyri nolunt intelligi. ego vero etiam pecora docere. Nam si pullis equorum educandis plurimum impensarum, si instituendis plurimum studii impendi, quid faciam iis, qui eiusdem & fortunæ consortes & naturæ participes sunt? Nihil ego puto turpius, quam castigatorem, qui non vult intelligi, neque patris, neque præceptoris, neque amici, neque adeo serui officio fungitur. Canem ego præterea nolim imitari, natus ad apertam ultionem, si res sic postulet, aut ad clementiam, si qui petat, aut ad indulgentiam, si animum meum spectes. Tum si quis de Principibus scribat, putes eum in tuto futurum? sane ego puto. neque enim illi de se dictum putent, at si quid de vobis, quorum ego iudicia acerbissima in meipsum expertus sum? ut si satyri saltent quod primum institutum fuisse ab exercitu Osiridis & Liberi patris ait Diodorus, & dicaces sint, iis a vobis etiam ambulandi facultas adimatur. Quare desinamus irritare fortunam per se ipsam asperam atque inhumanam, cuius ventis permittamus vela ingeniorum, morum, vo-

G 2

luntatis.

100 IULII CÆSAR. SCAL.
luntatis. Mihi satis est multa nescire, pauca
nolle, nihil exacerbare, omnium spectato-
rem esse. Vale.

Tuus in domino Iesu,
IULIUS.

ËIDEM XXII. *Burdegalam.*

I AM nunc tibi multis de caussis optimo
iure succenseo: primum quod tanto in
metu sis ne sis tuus, neue meis iure tuo uti
queas tu. tua enim sunt non ea modo, qui-
bus te donatum censes, quæ tuipse in me
cudebas, sed etiam quæ putas mea solius.
deinde quod cum sedate scripsisses, de-
fraudasti priorem animi candorem genio
simplicitatis illius Atticæ. angor enim ani-
mi, cum te sic immutari video, ut, si ablit
eloquentia, vix te in his agnoscam. Ita-
que te tuæ literæ vicere. De psittaco quæ
allegoria? ut te eximam hoc genere angu-
stiarum, quas tuge fingis tibi, imponam
onus maius. Volo psittacum. cedo psitta-
cum. Psittacum Atticus debet mihi. tota
vrbs hoc clamitat. & tu in animo meo mol-
lissimo interpretaris voces vulgi temerarij.
hoc mihi nautæ, hoc plebs ipsa. Ego vero
persoluam, quanti? nam hic si venales essent,
vulgus nihil mutaret. vnde tamen inicitim

occx-